

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Oživení, o.s.**, IČ 67365353, se sídlem v Praze 2, Lublaňská 18, zastoupeného Mgr.Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem v Praze 6, Muchova 13/232, proti žalované **České dráhy, a.s.**, IČ 70994226, se sídlem v Praze 1, nábreží L.Svobody 1222, o žalobě proti rozhodnutí předsedy představenstva žalované ze dne 9.8.2012, č.j. 57957/2012, případně o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované ve věci nevydání rozhodnutí o odvolání ze dne 9.7.2012

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí předsedy představenstva Českých drah a.s. ze dne 9.8.2012, č.j.: 57957/2012, se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**

- II. **Žaloba se v části, v níž se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalované ve věci nevydání rozhodnutí o odvolání ze dne 9.7.2012, z a m í t á .**

- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 3.900,- Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr.Petry Bielinové, advokátky.**

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání postupu společnosti České dráhy, a.s., (dále též žalovaného správního úřadu), ve věci žádosti žalobce o informace ze dne 27.3.2012 podle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném

přístupu k informacím, v níž žalobce požadoval informaci o tom, jaké všechny smlouvy či dodatky ke smlouvám uzavřela společnost České dráhy, a.s. se společnostmi Masaryk Station Investment a.s. a Masaryk Station Development a.s., dále kopie všech smluv včetně případných smluvních dodatků a příloh a kopie stanoviska Advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček k materiálu „Řešení lokality Praha – Masarykovo nádraží“ z roku 2006 včetně případných dodatků a příloh.

Žalobce v podané žalobě popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že žalovaná vydala dne 16.4.2012 rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí požadované informace, přičemž na základě odvolání žalobce ze dne 23.4.2012 bylo rozhodnutím předsedy představenstva žalované společnosti ze dne 30.5.2012 toto v pořadí prvé rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Žalovaná následně zůstala nečinná a až na základě tzv. předžalobní výzvy žalobce ze dne 19.6.2012 vydala nové rozhodnutí ze dne 28.6.2012, jímž žádost o informaci opět odmítla. Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opětovné odvolání dne 9.7.2012 a protože nadřízený orgán žalované (v daném případě předseda představenstva žalované) v zákonné lhůtě o podaném odvolání nerozhodl, zaslal žalobce žalované společnosti druhou předžalobní upomínku dne 16.8.2012. Téhož dne byl žalobci doručen přípis předsedy představenstva žalované ze dne 9.8.2012, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí žalované požadované informace žalobci neposkytnout. Předseda představenstva zároveň ve stejném dopise přislíbil požadované smlouvy a jiné listiny ve lhůtě jednoho měsíce poskytnout, avšak do dne podání žaloby tak neučinil. Své rozhodnutí informace ve skutečnosti žadateli neposkytnout následně potvrdil předseda představenstva i přípisem ze dne 4.9.2012, zaslaným v reakci na předžalobní upomínku žalobce ze dne 16.8.2012.

Žalobce v podané žalobě v první řadě napadl žalobními námitkami přípis či faktické rozhodnutí předsedy představenstva žalované společnosti ze dne 9.8.2012, č.j. 57957/2012, jakož i rozhodnutí jemu přímo předcházející, tedy rozhodnutí žalované ze dne 28.6.2012, č.j. 1731/2012-025.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí předsedy představenstva žalované, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o odmítnutí informace, za rozhodnutí učiněné v rozporu se zákonem, za neodůvodněné a šikanózní.

V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se necítí povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Podle názoru žalobce se jedná o naprosto účelovou obranu, když o obdobné námitce bylo rozhodnuto ve správním soudnictví i Nejvyšším správním soudem. Vzhledem k charakteru žalovaného, kdy zakladatelem žalovaného byla Česká republika, jejímž jménem jednalo Ministerstvo dopravy a spojů a veškerý majetek žalované společnosti byl na žalovanou společnost převeden ze státní organizace České dráhy, tedy byl vložen do žalované společnosti výhradně státem a kdy stát žalovanou společnost každoročně finančně dotuje, lze uzavřít, že žalovaná společnost ve skutečnosti hospodář výhradně se státním majetkem a nikoli s majetkem svým, který by vznikl její zásluhou. Mezi majetek, který na žalovanou společnost přešel ze státu dnem jejího vzniku, patří i veškeré nemovitosti, zapsané u Katastrálního úřadu pro hlavní město Praha, tedy nemovitosti, na kterých se nachází objekt Masarykova nádraží a přilehlé související pozemky a na nich postavené budovy.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl, že žalovaný správní úřad poukazuje na nutnou ochranu osobních údajů osob, které uzavírají obchodní smlouvy. Žalobce namítl, že argumentace žalovaného je vnitřně rozporná, když žalovaný v napadeném rozhodnutí na

jednu stranu uvádí, že se v žádném případě nejedná o zveřejněné osobní údaje, posléze však dodává, že žalobci nebrání žádné objektivní skutečnosti, aby ve veřejně přístupné evidenci obchodního rejstříku zjistil personální obsazení statutárních orgánů dotčených společností ke dni uzavření smluv. Žalobce má za to, že odmítnutí poskytnutí jmen osob, které za žalovanou uzavřely zmiňované smlouvy, je zcela účelové a nemá oporu v předmětných právních předpisech. Není smyslem zákona o svobodném přístupu k informacím, aby byli žadatelé povinnými subjekty takovým způsobem odkazování na vlastní vyhledávání informací, když navíc nahlédnutím do obchodního rejstříku žalobce nemůže zjistit, zda konkrétní smlouvu skutečně uzavřela některá k tomu oprávněná osoba či zda smlouva byla uzavřena například na základě plné moci osobou jinou, k tomu oprávněnou či neoprávněnou.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný se opakovaně účelově dovolává překážky poskytnutí informací s odkazem na obchodní tajemství. Podle názoru žalované společnosti je v daném případě namístež užití extenzivního výkladu pojmu „obchodní tajemství“, avšak žalovaný již nespecifikuje, z jakého důvodu by k takovému výkladu mělo zrovna v tomto případě docházet a proč by se mělo v tomto případě odhlížet od ustálené soudní judikatury. Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že má-li být určitá informace považována za obchodní tajemství, musí být jako taková označena již před doručením žádosti o informaci. Z rozhodnutí žalované žádná taková skutečnost nevyplývá a obchodním tajemstvím v žádném případě nemůže být celá, smluvními stranami uzavřená smlouva. Údajům je dostatečně poskytnuta ochrana znečitelněním v autentickém textu, takže ono „začernění“ předmětného chráněného údaje či krátké pasáže smlouvy je zcela způsobilé ochránit případné obchodní tajemství. Ochranu obchodního tajemství nelze pojímat tak, že kvůli jednomu chráněnému odstavci se žadateli o informace neposkytne smlouva jako celek.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že se pouze alternativně pro případ, že by soud nepovažoval přípis žalovaného ze dne 9.8.2012, č.j. 57957/2012, za rozhodnutí o žalobcem podaném odvolání, domáhá rovněž rozsudku, který na jeho právním postavení *de facto* nic nemění a povede k dalšímu soudnímu řízení, tedy domáhá se povinnosti žalované rozhodnout o odvolání žalobce ze dne 9.7.2012.

Z obsahu vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplývá, že žalovaný přezkoumal všechny informace požadované žalobcem v žádosti a dospěl mimo jiné k závěru, že informace obsažené ve všech smlouvách uzavřených mezi společnostmi žalovaného, Masaryk Station Investment a.s. (MSI) a Masaryk Station Development a.s. (MSD), a dále ve stanovisku Advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček k materiálu „Řešení lokality Praha – Masarykovo nádraží – prováděcí smlouvy“ z roku 2006, nelze žadateli zpřístupnit, neboť se jedná o obchodní tajemství společností MSI a MSD. Pokud jde o požadavek na uvedení jmen osob, které smlouvy, uzavřené mezi uvedenými společnostmi, za každou smluvní stranu podepsaly, žalovaný dospěl k závěru, že tyto informace představují zákonem chráněné osobní údaje a žalobci je z tohoto důvodu nelze poskytnout s odkazem na ustanovení § 8a zákona 106/1999 Sb. O odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací bylo dne 16.4.2012 vydáno rozhodnutí.

O žalobcem podaném odvolání rozhodl nadřízený orgán žalovaného rozhodnutím ze dne 30.5.2012, kdy předchozí rozhodnutí v rozsahu námitek podaného odvolání zčásti zrušil a věc vrátil k novému projednání, přičemž vyslovil závazný právní názor v tom smyslu, že při novém rozhodnutí ve věci samé by měl povinný subjekt zohlednit odvolací námítky žadatele o tom, že odůvodnění naplnění znaků obchodního tajemství a odůvodnění nezbytnosti ochrany osobních údajů by mělo být ve vztahu k jednotlivým požadovaným informacím

podrobnější a pokud to povaha požadovaných informací umožňuje, povinný subjekt tyto informace s možností anonymizace či zneprístupnění v souladu se zákonem žadateli poskytne.

Následně povinný subjekt v souladu s rozhodnutím nadřízeného orgánu vydal dne 28.6.2012 nové rozhodnutí, přičemž žádost žalobce odmítl s tím, že všechny žalobcem požadované informace představují obchodní tajemství společnosti žalovaného a dalších dotčených osob (společností MSI a MSD). Na vyvstalou situaci následně reagoval žalovaný dopisem předsedy představenstva žalovaného ze dne 9.8.2012 a ze dne 6.9.2012, v nichž žalobci přislíbil poskytnutí předmětné smluvní dokumentace v návaznosti na uzavření dodatků požadovaných smluv poskytnutím jak dosud vyžádaných smluv a dodatků, tak dodatků nově uzavřených. Žalovaný se domnívá, že žalovaný tak neučinil formou rozhodnutí, neboť uvedené korespondence nemají zákonné znaky rozhodnutí podle ustanovení § 67 a následujících správního řádu. Pokud žalobce hodlá uplatňovat svá práva žalobou, musí tak činit žalobou proti nečinnosti správního úřadu, a nikoli žalobou proti neexistujícímu rozhodnutí.

Žalovaný uvedl, že z dosavadního průběhu řízení i z napadeného rozhodnutí je nepochybné, že povinný subjekt se naplněním znaků obchodního tajemství u všech požadovaných informací podrobně zabýval a naplnění znaků obchodního tajemství u jednotlivých požadovaných informací podrobně zdůvodnil. Ze spolehlivého zjištění, že se v daném případě jedná o skutečnosti obchodní povahy, žalovaný následně přezkoumal, zda jsou splněny veškeré výše uvedené předpoklady pro ochranu obsahu dotčených smluv jako součásti obchodního tajemství a ověřil, zda důvod pro omezení poskytnutí informace ze strany účastníků dotčených smluv i nadále trvá. Přitom zjistil, že obsah předmětných smluv nelze poskytnout, neboť ve všech případech je obsah vyžádaných smluv chráněn v režimu ochrany obchodního tajemství, všechny uvedené předpoklady jsou splněny současně a ze strany účastníků smluv byla projevena vůle předmětné smlouvy nezveřejňovat, aby nebylo porušeno právo na ochranu obchodního tajemství.

Žalovaný správní úřad zastává názor, že lze zjevně oddělit materiální původ finančních prostředků, kdy se v dotazovaných věcech jedná o výkon vlastní ekonomické činnosti, tj. realizace koncepce rozvoje významných nemovitostí ve vlastnictví společnosti žalovaného, která se svojí povahou nedotýká nakládání s veřejnými prostředky ve smyslu ustanovení § 2 písm.g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě. Žalovaný nebyl zřízen k plnění úkolů veřejné správy a zároveň přitom není právnickou osobou zřízenou na základě zákona č. 219/2000 Sb., která hospodaří s veřejnými prostředky v uvedeném smyslu. Lze proto uvést, že informace, požadované v žádosti, i z tohoto důvodu nepodléhají informační povinnosti ve smyslu zákona.

Podle názoru žalovaného nelze přisvědčit interpretaci žalobce, pokud jde o uplatnění výjimky v nezbytnosti disponovat souhlasem subjektů údajů podle ustanovení § 5 odst.2 písm.d) zákona č. 106/1999 Sb. z důvodu, že se v daném případě o zveřejnění osobních údajů nejedná. Žalobce v tomto ohledu zaměňuje údaj, zveřejněný ve veřejně přístupné evidenci, tedy údaj o personálním obsazení statutárního orgánu v obchodním rejstříku a údaj o tom, která konkrétní osoba učinila jménem společnosti konkrétní právní úkon. Takový údaj zjevně nenaplnňuje znaky zveřejněného osobního údaje ve výše uvedeném smyslu. Odkaz na veřejně přístupnou evidenci obchodního rejstříku byl povinným subjektem učiněn nad rámec postupu v řízení, kdy tento směřoval k možnosti zjištění údajů o osobách v té době odpovědných mimo jiné za obchodní vedení či dozorovou činnost v rámci těchto společností. Nejedná se

tedy o odkaz na zveřejněnou informaci podle ustanovení § 6 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Podle názoru žalobce osoby jednající jménem společnosti žalovaného nelze ve vztahu k požadované smluvní dokumentaci považovat za osoby veřejně činné, neboť jejich činnost v tomto ohledu směřuje dovnitř obchodní společnosti, vůči níž jsou odpovědní z titulu pracovní či funkční činnosti. Tato činnost podléhá kontrolním mechanismům, typickým pro obchodní společnost, která ve vztahu k poskytování informací šetří práva subjektů těchto údajů.

Povinný subjekt poskytuje veřejné služby a byl zřízen převážně za veřejným účelem, přitom tato otázka byla nastolena ve vztahu k povaze společnosti žalovaného, a nikoli povaze činnosti jeho zaměstnanců či orgánů a proto nelze přisvědčit argumentaci žalobce a nemůže být tato otázka ani předmětem tohoto řízení. Žalovaný má za to, že postup povinného subjektu byl zcela v souladu se zákonem a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Průběh správního řízení před žalovaným správním úřadem bezprostředně vyplývá jak z popisu rozhodných skutkových událostí uvedeného v podané žalobě, tak z téhož přehledu rozhodných skutkových okolností, které ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl žalovaný správní úřad.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení z hlediska uplatněných žalobních námitek podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal, aby soud k rozhodnutí ve věci samé nařídil ústní jednání, postupoval soud podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí generálního ředitele žalované, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí žalované o žádosti, v níž žalobce požadoval informaci o tom, jaké všechny smlouvy či dodatky ke smlouvám uzavřela společnost České dráhy, a.s. se společnostmi Masaryk Station Investment a.s. a Masaryk Station Development a.s., dále kopie všech smluv včetně případných smluvních dodatků a příloh a kopie stanoviska Advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček k materiálu „Řešení lokality Praha – Masarykovo nádraží“ z roku 2006 včetně případných dodatků a příloh. Pro případ, kdy by soud dopis generálního ředitele žalované ze dne 9.8.2012 nepovažoval za rozhodnutí o odvolání, žalobce navrhl alternativní žalobní návrh, jímž se domáhal ochrany před nečinností žalované ve věci vydání rozhodnutí o odvolání.

Soud vychází z následující právní úpravy :

Podle ustanovení § 14 odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt posoudí žádost a :

a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,

b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby

žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,

c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,

d) nerozhodne-li podle ustanovení § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle ustanovení § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle ustanovení § 11 odst.2 písm.c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

Podle ustanovení § 16 zákona č. 106/1999 Sb. lze proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti podat odvolání. Povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení odvolání. Nadřízený orgán rozhodne o odvolání do patnácti dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je patnáct pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit. Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

V posuzovaném případě, jak vyplývá z podané žaloby, tak rovněž z vyjádření žalovaných k ní, je mezi účastníky nesporné, že žalobce podal dne 27.3.2012 u žalované jako povinného subjektu žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Na uvedenou žádost reagovala žalovaná dne 28.6.2012 vydáním odmítavého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobce nesouhlasil s rozsahem a důvody neposkytnutí požadovaných informací, podal dne 9.7.2012 odvolání podle ustanovení § 16 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb., ke kterému následně dne 9.8.2012 generální ředitel žalované pod č.j. 57957/2012 žalobci písemně sdělil, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí a přecházejícího řízení shledal a ověřil, zda důvod pro omezení poskytnutí informací nadále trvá. Sdělil, že žalovaná je připravena dokumentaci k projektu přípravy, realizace a rozvoje lokality železničního nádraží Praha – Masarykovo nádraží žalobci poskytnout. Dále uvedl, že smluvní partneři žalované předběžně přislíbili souhlas se zveřejněním veškeré dokumentace. Po uzavření dodatků smluvní dokumentace bude tato žalobci poskytnuta jak v původním znění, tak ve znění aktuálním, zaslání dokumentace generální ředitel žalované přislíbil žalobci v horizontu jednoho měsíce.

Ve vztahu k první části žalobního návrhu se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí generálního ředitele Českých drah a.s. ze dne 9.8.2012, č.j.: 57957/2012, jímž se generální ředitel vyjadřoval k důvodnosti rozhodnutí Českých drah a.s. ze dne 28.6.2012, č.j.: 1731/2012-O25, kterým tato společnost rozhodla ve věci žádosti žalobce o poskytnutí

informací o o tom, jaké všechny smlouvy či dodatky ke smlouvám uzavřela společnost České dráhy, a.s. se společnostmi Masaryk Station Investment a.s. a Masaryk Station Development a.s., dále kopie všech smluv včetně případných smluvních dodatků a příloh a kopie stanoviska Advokátní kanceláře Rychetský a Hlaváček k materiálu „Řešení lokality Praha – Masarykovo nádraží“ z roku 2006 včetně případných dodatků a příloh.

Pro další postup soudu bylo tedy zásadní skutečná povaha předmětného dopisu generálního ředitele Českých drah a.s. ze dne 9.8.2012, tedy to, zda obsahuje zákonem předepsané náležitosti rozhodnutí. Žalobce v podané žalobce namítá, že předmětné rozhodnutí o odvolání nemá zákonem předepsané náležitosti rozhodnutí, není z něj zřejmé, jestli je proti němu přípustný opravný prostředek, a je tudíž formálně vadné.

Soud se uvedenou námitkou z úřední povinnosti zabýval rovněž z pohledu případné nicotnosti uvedených oznámení. Nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Takovými vadami jsou například absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva k něčemu, co v právním smyslu neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005, č.j. 6A 76/2001-06, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 793/2006). Žalobkyně v podané žalobě nedovozuje nicotnost napadeného rozhodnutí z konkrétních skutečností, pouze konstatuje, že je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a poučení o možnosti podat opravný prostředek.

Podle konstantní judikatury i doktríny správního práva nulitní (nicotný) právní akt ve skutečnosti neexistuje, neboť tu není nic, co by bylo způsobilé se s účinky právní moci dotknout právní sféry fyzické nebo právnické osoby. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti. Nicotný akt nelze měnit, proto je nicotností automaticky stíženo i rozhodnutí o odvolání či o rozkladu, které mění nicotné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Naopak dílčí nedostatky správního aktu v žádném případě nemohou způsobit jeho nicotnost. Prohlášení nicotnosti má deklaratorní charakter (srov. Staša, J., Hendrych, D. a kol.: Správní právo. Obecná část. 7. vydání. C.H.Beck, Praha, 2009, strana 164-168). Chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou tedy vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2003, č. j. 2 Afs 12/2003 - 216, publikovaný pod č. 212/2004 Sb. NSS).

Náležitosti rozhodnutí jsou stanoveny v ustanovení § 68 (obsahové náležitosti) a v ustanovení § 69 (formální náležitosti) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Předmětný dopis neobsahuje výrokovou část, pouze odůvodnění, jehož jednotlivé části, tj. vypořádání se s odvoláním a popis nových rozhodných skutečností, nejsou nijak formálně odděleny. Žalovaný nejprve žalobci oznamuje, že přezkoumal napadené rozhodnutí a předchozí řízení, že přezkoumával a ověřoval, zda jsou splněny předpoklady pro ochranu obsahu dotčené dokumentace jako součásti obchodního tajemství a zda tyto důvody i nadále trvají. Následně pak žalobci žalovaný sděluje, že požadované informace mu budou zaslány v předpokládaném horizontu jednoho měsíce.

V předmětném dopise absentuje výroková část, tedy jakým způsobem bylo generálním ředitelem naloženo s podaným odvoláním a dále poučení o opravných prostředcích. Tuto situaci však předpokládá ustanovení § 54 správního řádu, které stanoví, že pokud účastník řízení v důsledku toho, že nebyl poučen vůbec, podal opravný prostředek po lhůtě, má se za to, že jej podal včas, jestliže tak učinil nejpozději do tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí. Co se týče formálních náležitostí, předmětný akt není označen jako „rozhodnutí“, nýbrž je označen jako „poskytnutí smluvní dokumentace k projektu rozvoje žst.Masarykovo nádraží“. Ostatní zákonem požadované formální náležitosti však splňuje, když obsahuje dostatečně určité označení adresáta, označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, příjmení, funkci a podpis oprávněné úřední osoby. Nepřítomnost označení, že se jedná o rozhodnutí, je nepochybně vadou přezkoumávaného dopisu při splnění všech ostatních náležitostí, kladených na správní rozhodnutí, však nedosahuje takové intenzity, aby o tomto aktu vůbec nebylo možno hovořit jako o rozhodnutí a aby nebylo po nikom možné spravedlivě chtít, aby se podle tohoto aktu choval. Jak soud již výše uvedl, tento následek nemá podle konstantní judikatury ani nepřítomnost poučení. V daném případě nemůže být podle názoru soudu vzhledem k obsahu a formálním náležitostem předmětného Oznámení pochyb o tom, že se o správní rozhodnutí jedná, byť nedostojí všem zákonným požadavkům.

V této souvislosti soud připomíná ustálenou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, podle níž pojem „rozhodnutí“ je označením technickým a je nutno k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy. Ústavní soud tak již ve svém usnesení ze dne 6.1.1997 ve věci sp. zn. III. ÚS 16/96, dostupném z www.concourt.cz, konstatoval: „Není tedy podstatné, jak je příslušné rozhodnutí označeno (rozhodnutí, usnesení, rozsudek, jmenování, výměr, příkaz atd.), nýbrž skutečnost, že orgán veřejné moci tímto svým aktem autoritativně a pravomocně zasáhl do právní sféry navrhovatele, tj. tímto rozhodnutím došlo ke vzniku, změně nebo zániku oprávnění a povinností fyzické nebo právnické osoby.“ Pojem „rozhodnutí“ je třeba chápat jako jakýkoliv individuální právní akt, vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení.

Na podporu svého závěru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.8.2007, č.j. 2Ans 7/2006 – 148, v němž uvedený soud posuzoval obdobnou situaci: Správní orgán (Český telekomunikační úřad) se domníval, že není povinen vydat rozhodnutí v určité procesní formě, a namísto něj svůj akt vykonal pouze prostřednictvím dopisu, který byl (dle uvedeného rozsudku) poněkud netradičně členěn, chybělo v něm poučení o opravných prostředcích a otisk úředního razítka, avšak jinak splňoval zákonem stanovené podmínky rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uvedené vady nicotnost předmětných správních aktů nezpůsobují: „Vady vyskytnuvší se v napadeném prvoinstančním rozhodnutí nelze tedy považovat za natolik intenzivní, aby mohly založit přímo nicotnost tohoto rozhodnutí. Výše uvedený závěr lze dovodit také z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2003, sp. zn. II. ÚS 801/02, v němž se Ústavní soud zabýval povahou obdobných správních aktů, kterými stanovil Český telekomunikační úřad prokazatelnou ztrátu z poskytování univerzální služby. Ústavní soud dospěl k závěru, že oba prvoinstanční napadené správní akty mají povahu rozhodnutí, proti kterým lze podat opravný prostředek. Vyslovil-li Ústavní soud závěr, že předmětná rozhodnutí mají povahu rozhodnutí, proti nimž lze podat řádný opravný prostředek, o kterém je povinen dle § 102 odst. 2 zákona o telekomunikacích rozhodnout předseda Českého telekomunikačního úřadu, a to bez ohledu na skutečnost, že byla vydána jako formálně nedokonalá rozhodnutí bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku v domněnku, že zde není povinnost vydat rozhodnutí v určité procesní formě, nemohou být současně taková rozhodnutí považována za neexistující, tedy za nicotná.“

Rozhodnutí žalovaného generálního ředitele Českých drah, a.s., je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Jednou z nezbytných náležitostí správního rozhodnutí je jeho řádné odůvodnění (ustanovení § 68 správního řádu). Nejde o případ, kdy by rozhodnutí bylo zrušováno pro nezákonnost, nýbrž pro vady řízení, jež spočívají v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Tento základní požadavek stanovený procesními předpisy nelze prominout. Z napadeného dopisu nevyplývá, zda byl či nebyl potvrzen výrok orgánu prvního stupně v tom rozsahu, v jakém bylo poskytnutí požadovaných informací odepřeno. Na druhou stranu nelze za této situace ani dovodit, že k odepření informací vedly generálního ředitele totožné důvody, jaké jsou - v daném případě navíc nedostatečně - uvedeny v rozhodnutí vydaném v prvním stupni. Žádným způsobem pak nelze dovodit, na základě jakých skutkových a právních závěrů byly námitky, uplatněné v odvolání shledány neopodstatněnými. Soud nepovažuje za možné bez dalšího, zejména bez výslovného ustanovení zákona, dovodit, že rozhodnutí o odvolání stojí na totožných skutkových a právních závěrech jako rozhodnutí prvního stupně a že je jím implicitně vyjádřena neúspěšnost námitek, uplatněných odvoláním. Soud nemůže sám konstruovat důvody, které vedly příslušný správní orgán k odepření informací. Mimo jiné by tak zasahoval do zákonné pravomoci veřejné správy a jejích orgánů. To nepochybně nebylo ani úmyslem zákonodárce, seznatelným ze zákona samého i v kontextu celého právního řádu České republiky.

Soud má za to, že lze přisvědčit žalobci v tvrzení, že žalovaná – ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt - žalobci ani nesdělil požadované informace, ani nevydal pravomocné rozhodnutí o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž by určitě a srozumitelně vyjádřil důvody, které poskytnutí uvedených požadovaných informací podle jeho názoru brání.

Uvedené skutečnosti tak nepochybně nasvědčují závěru, že povinný subjekt se náležitě nevypořádal s obsahem žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 27.3.2012 a s odvolacími důvody, proto nelze mít podle názoru městského soudu za to, že žalobou napadené rozhodnutí druhého žalovaného je věcně správné a v souladu se zákonem.

Z uvedených důvodů soud proto žalobci v této části podané žaloby vyhověl a napadené rozhodnutí druhého žalovaného podle ustanovení § 78 odst.1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odst.4 s.ř.s. V tomto řízení bude na tomto žalovaném správním orgánu, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce a jeho argumentací, uplatněnou ve správním řízení. V intencích shora uvedeného žalovaný znovu rozhodne o odvolání žalobce a znovu posoudí, zda a z jakých zákonných důvodů lze žalobci poskytnout zcela nebo částečně informace, jichž se domáhal. Přitom je na žalovaném, aby dbal na to, že jeho rozhodnutí bude mít náležitosti požadované zákonem tak, jak jsou uvedeny v příslušných ustanoveních zákona č. 106/1999 Sb. Správní orgány jsou vázány právním názorem soudu (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Je proto na povinném subjektu, aby – řečeno zcela v obecné rovině – zvážil a v případě vydání rozhodnutí o (částečném) odepření poskytnutí informací srozumitelně vyjádřil a odůvodnil, zda a jak se vypořádal se zřejmým střetem dvou protichůdných zájmů, tvořených na jedné straně právem žalobkyně na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., týkajících se hospodaření s veřejnými prostředky a na straně druhé právem třetích osob na ochranu osobních údajů.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl Městský soud v Praze po posouzení věci ohledně druhé (alternativní) části žaloby, v níž se žalobce domáhal ochrany před nečinností žalované k závěru, že jestliže bylo o odvolání žalobce proti rozhodnutí o vyřizování jeho žádosti o informace ze dne 27.3.2012 pravomocně rozhodnuto dopisem generálního ředitele žalované ze dne 9.8.2012, je třeba vycházet z principu předpokladu věcné správnosti tohoto rozhodnutí (byť se v řízení před soudem ve věci žaloby proti tomuto rozhodnutí ukáže opak) a nelze tudíž dovozovat, že by žalovaný odvolací správní úřad – zde generální ředitel žalované – byl ve věci rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí o neposkytnutí informací nečinný. Věc sice nepovažoval za vyřízenou, uvedený dopis nemá zákonné znaky rozhodnutí, avšak otázka správnosti jeho postupu je otázkou odlišnou od posouzení, zda se v daném případě jednalo či nejednalo o nečinnost ve smyslu soudního řádu správního.

Z těchto důvodů soud žalobu v této části a za situace, kdy shledal dopis generálního ředitele žalované ze dne 9.8.2012 rozhodnutím o odvolání, podle ustanovení § 81 odst.3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení mezi žalobcem a žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci samé úspěch co do jedné poloviny žalobního návrhu. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu jedné poloviny účelně vynaložených nákladů řízení, jejichž výše je tvořena zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby proti rozhodnutí žalovaného v částce 3.000,- Kč a odměnou za zastoupení právním zástupcem žalobce Mgr.Petrou Bielinovou, advokátkou, za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem v soudním řízení, a paušální náhradou výdajů advokáta za dva úkony právního zastoupení (převzetí zastoupení a podání žaloby) v částce 300,- Kč podle ustanovení § 11 odst.1 a § 13 odst.3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Celková výše nákladů řízení tak činí 7.800,-, z toho jedna polovina činí částku 3.900,- Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na zaplacení této částky proti žalovanému k rukám právní zástupkyně žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26.dubna 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová